

at man kan få en demokratisk diskussion om, hvilken vej man vil gå.

Det er jo rigtigt, som det er blevet sagt mange gange, at det er rammevilkårene, der er afgørende for, om der kan ske noget i den konkrete region, men rammevilkårene kommer ikke af sig selv. De kommer heller ikke af regeringens godgørelse over for regioner, der er blevet særligt udvalgt.

Rammevilkårene skulle meget gerne skabes i en dialog mellem stærke, velfunderede regioner og staten i et samarbejde. Dermed kan udviklingen også skabes af en fælles forestilling om, hvor det er, man gerne vil hen og i en fælles forestilling om, hvad man skal løfte selv, og hvad staten skal bidrage med.

Meget af debatten i dag har cirklet om, men ikke rigtig villet tage fat på hele spørgsmålet om struktur, som forhandles i disse dage, og det er jo egentlig lidt ærgerligt, for det er meget vanskeligt at forestille sig, at vi overhovedet kan forholde os til spørgsmålet om regionernes udvikling og om de områders udvikling, som i dag er ramt af tilbagegang, arbejdsløshed og fraflytning, uden at tage stilling til, hvordan Danmarks struktur skal være.

Fra radikal side har vi meget vanskeligt ved at forestille os, hvordan vi skulle få den balanceerede regionale udvikling, hvis ikke vi har regioner, som har et overordnet ansvar for at samle de folk, som i flok kan løfte vækst, erhverv, videnskabelse.

Det hænger jo også sammen med, at udflytning af statslige arbejdspladser hverken kan eller skal bruges til at matche en eventuel udflytning til udlandet af private arbejdspladser. Det vil vi aldrig nogen sinde kunne.

Kl. 15.55

Dermed er jo også sagt, at Danmark ikke kun står over for en udfordring med hensyn til regionernes udvikling. Danmark står over for en national udfordring, der skal løftes med særlig respekt for det fælles ønske om en balanceret udvikling i hele landet, for der kan meget nemt ske det, at når vi kaster os over og forfølger regeringens initiativer om innovation, og hvad ved jeg, så glemmer vi i virkeligheden den balanceerede udvikling, som er et samtidigt krav til os.

Det hænger jo sammen med det, vi har set i de seneste år, nemlig at udviklingen i it, i biotek, i mange af de ting, som vi havde håbet kunne give en stærkere regional udvikling, i virkeligheden er noget, som styrker de områder, hvor de store byer er lokaliseret.

Hvis man ser historisk på det, så må man sige, at vi historisk har fundet særlige danske måder at håndtere kriser på med en historisk, med en økonomisk og en organisatorisk nyskabelse, en idérigdom, en kraft, som vi har fundet via de sociale kompetencer helt tilbage fra udskiftningen, andelsbevægelsen, opdyrkningen af heden, alle de mange forskellige måder, hvorpå danskerne har skabt vækst og udvikling. Det er ikke ved brug af ny teknologi alene, det er ved at organisere os på nye og stærkere måder i forhold til det at bruge ny teknologi.

Derfor er der brug for en dialog, en forpligtende dialog, der placerer klart ansvar og klare opgaver mellem regeringen og regioner om rammevilkår og indsatser. Det gælder uddannelse, det gælder forskning og udvikling, det gælder samarbejde mellem institutionerne og ny organisationsform.

Det er jo karakteristisk, at selv de fleste har en både intuitiv og jo også en forskningsbaseret fornemmelse af, at der, hvor udviklingen sker, ikke er fra universitet og ud mod det private, men når man kan samarbejde og finde på andre måder at gøre tingene på end dem, som egentlig var de kendte.

Det Radikale Venstre anerkender for så vidt, at regeringen har gennemført initiativer, der ligger i udmærket forlængelse af SR-regeringens regionalpolitiske initiativer. Den diskussion, som bliver sat, oplever vi i meget vid udstrækning som en tilbageskuende diskussion, en diskussion, som ikke handler om fremadrettet at investere og se mulighederne i, hvad Danmark faktisk kan bidrage med i en global dagsorden.

Hvis man ikke sætter den dagsorden og overvejer, hvilke forpligtelser det medfører for den regionale udvikling, så tror vi, at den her diskussion bliver til ren og skær illusionsmageri, hvor vi forsøger at bilde hinanden ind, at det at flytte arbejdspladser rundt vil løse problemet, når det, der er karakteristisk for os, er, at Danmark står i en ny position i forhold til den globale værdikæde og i forhold til, hvad vi kan bidrage med.

Danmark har en historie, som vi kan øse af med hensyn til inspiration til, hvordan ting kan gøres, og Danmark står med en kiste af viden om, hvordan ting kan laves anderledes. Vi skal jo ikke udlægge de regioner, som i dag har en mindre vækst end andre og har høj arbejdsløshed, til en slags turismereservater, i hvert fald ikke turisme forstået som et frilandsmuseum, men tværtimod se regionerne som et reservoir og som en mulighed.